

personlige Forbindelse vil jo dog ikke kunne erstattes ad den Vej. Men det er nu en Ting for sig, og naar vi i de sidste Dage har set et københavnsk Dagblad gøre sig til Talsmand for, at der ikke maatte være, om jeg saa maa sige, Konkurrence paa dette Omraade, med Hensyn til Udsendelse af Prædikener, vil jeg for mit Vedkommende sige, at et saadant Standpunkt forstaar jeg ikke. Efter hele den Udvikling, der er foregaaet ogsaa paa dette specielle Felt, maa det være rigtigst, at der kan udsendes Prædikener ikke alene fra Garnisons Kirke, men lige saa vel fra Eliaskirken og fra andre Kirker; det er et Led i Udviklingen, som man ikke maa underkende. Men jeg vil yderligere gerne udtale som min Opfattelse, at man maa dog heller ikke lægge større Betydning i dette Spørgsmaal, end det har, denne Sag maa ikke blive saa moderne, noget saa eftertragtet, at man i den Anledning skiller sig ud fra det almindelige Menighedsliv, fra Kirkegang og sligt.

Vi er nu altsaa naaet saa vidt, og Spørgsmaalet er blevet saa aktuelt, har faaet saa stor Interesse, at ogsaa Lovgivningsmagten skal beskæftige sig med det. Jeg skal da udtale, at jeg for mit Vedkommende kunde have ønsket, at hele dette Spørgsmaal var blevet løst ad privat Vej; jeg finder, at Staten har mere end Opgaver nok at tage sig af, og at Staten i Almindelighed tilraner sig for mange Opgaver. Den samme Tanke om at løse Opgaven ad privat Vej har da ogsaa Lytterorganisationerne, delvis med Bistand af Pressen, været inde paa. Men jeg forstaar, at Opgaven var saa vanskelig og saa vidtrækkende — det har jeg set i Betænkningen fra Folketingsudvalget —, at man ikke har ment, at det private Initiativ kunde løse den, og saa maatte Staten jo give sig i Lag med den.

Vi maa da ogsaa erkende, naar vi har indrømmet Betydningen af Radiofonien, at denne hidtil har været noget stiftmoderligt behandlet i vort Land, vi har i saa Henseende staaet tilbage for Udlandet. Det blev efterhaanden nødvendigt at lægge Udsendelsen ind i fastere Former, end vi hidtil havde haft, og dette var Aarsagen til — saaledes som den højtærede Minister oplyste for et Øjeblik siden —, at man i Foraaret 1925 indhentede Finansudvalgenes Samtykke til, at Staten forsøgsvis overtog Radiospredningen her i Landet for et Aar. Det foreliggende Lovforslag er et Resultat af de Erfaringer, man har gjort gennem dette Aars Forsøg, og Forsøget har hidtil vist to Ting. For det første dette glædelige og for Resten sjældne, at det er muligt at skabe

en fast Ordning for Radiofonien her i Landet, der økonomisk hviler i sig selv, idet den Afgift, der blev paalagt Lytterne, 15 Kr. pr. Lampeapparat og 10 Kr. pr. Krystalmodtager, i alt indbragte den Sum, nemlig 350 000 Kr., for hvilken man mener at kunne opføre de to nye Stationer. Der meldte sig som betalende Lyttere ca. 26 000, et Tal, der dog ikke er stort i Forhold til det samlede Lytterantal her i Landet. Der er her et betydeligt Misforhold til Stede. For det andet viste Forsøget, at vi herhjemme teknisk set stod meget langt tilbage, idet de to Stationer, som foretog Udsendelsen, ikke var tilstrækkeligt udrustede til dette Formaal; og det maa man ikke undre sig over, for de var netop ikke bygget med dette for Øje. De danske Radioudsendelser har derfor ikke kunnet staa Maal med de udenlandske, der har været noget famlende og usikkert over det hele. Heri findes sikkert ogsaa en Forklaring paa det Faktum, at der er et Misforhold til Stede mellem Antallet af betalende Lyttere og det samlede Antal af Lyttere i Landet. Naar nemlig kun saa faa har løst deres Licens, som det hedder, har det været af Utilfredshed med hele den Ordning, vi har haft i dette Forsøgsaar. Jeg siger ikke, det er undskyldeligt, men der er noget forstaaeligt i det, og jeg tror, at dette Forhold med Tiden vil trække sig godt i Lave, naar den Ordning, der nu tilstræbes, er gennemført.

Hvad der mangler i en god, tidssvarende Ordning, hvorved vi her i Landet kan komme paa Højde med Udlandet, er at faa Stationer, og disse Stationer, 2 eller, hvis der bliver Raad til det eller Brug for det, flere, har man altsaa ment at kunne faa, i alt Fald de 2, for den Sum, der vil indgaa gennem Licensafgiften. Radioraadet, det Raad, der var nedsat ved Forsøgsaarets Begyndelse, fremsatte da Forslag til en Nyordning, om hvilken den højtærede Minister jo har udtalt sig, en Ordning, der gaar ud paa Bygning af 2 Stationer, en i København og en større i Provinsen, som Staten erhverver og driver. Som jeg før nævnte, foreslog Lytterrepræsentanterne og delvis Pressen at løse Spørgsmaalet ad det private Initiativs Vej, men dette fik ikke Tilslutning indenfor Radioraadet. Man foreslog endvidere, at Statens Telegrafvæsen skulde have den tekniske Drift, og den øvrige Drift skulde henlægges til et Radioudvalg paa 39 Medlemmer, som af sin Midte nedsatte 4 Udvalg. Det var det Forslag, der kom ud af Forsøgsaaaret og blev fremsat af Radioraadet, og man maa indrømme, at det store Antal Medlemmer i Raadet gjorde det muligt at faa alle An-